

ת"פ 55558/12/11 - מדינת ישראל נגד פביאן דה פאס

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 55558-12-11 מדינת ישראל נ' דה פאס
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופט אלון אינפלד
מבקשת	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ענבל חיים, פמ"ד
נגד	פביאן דה פאס ע"י ב"כ עו"ד גיל דחוח ועו"ד עומר בללי
משיבה	

החלטה

זוהי החלטה, שלא להחליט בשלב זה, בשאלת קבילות המוצגים ת/133 ו- ת/134, ולהשאיר ההכרעה בשאלה זו לשלב הכרעת הדין.

המחלוקת בין הצדדים נוגעת לקבילותם של עותקי מסמכים, אשר הוצאו מהמחשב של חברת "ישרוטל". מדובר במסמכים שהיו על המחשב או השרת, אשר היה בשימוש בלעדי של הנאשמת, בתקופת עבודתה במקום. המסמכים הועתקו על ידי איש מחשבים של החברה, במסגרת החקירה הפנימית שנערכה בחברה, עקב החשדות כלפי הנאשמת, תחת הנחיות החשב, ולאחר שהנאשמת כבר הורחקה, ללא הסכמתה, וללא צו שיפוטי המתיר זאת.

טענת הנאשמת היא כי המסמכים הושגו, תוך פגיעה בפרטיותה, ולפיכך, אין המסמכים קבילים לפי חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א - 1981. הנאשמת טוענת כי מדובר בתיקיות פרטיות באופיין, אשר בהן שמרה גם מסמכים בעלי אופי אישי מובהק, הדומים למסמכים שנדונו בע"ע 90/08 **איסקוב נ' מדינת ישראל** (מיום 8.2.11). המדינה סבורה כי מדובר בתיקיות ממוחשבות, הדומות מבחינה משפטית לתיקיות פיזיות על המדף במקום העבודה, אשר למעביד יש גישה אליהן, ולכן לא נפגעה הפרטיות. לחלופין, מבקשת המדינה לאפשר את הגשת המסמכים, מכוח האיזון שנקבע בסעיף 32 לחוק הגנת הפרטיות.

העניין עלה במהלך שמיעת הראיות, אגב הגשת המוצגים, והצדדים הוסיפו טיעונים בכתב.

דילמה חוזרת של בתי המשפט היא אם להכריע בשאלות מורכבות, אודות קבילות מוצג במהלך ניהול המשפט. ברי, שכאשר כל הנתונים בפני בית המשפט, וההכרעה בשאלת הקבילות יכולה להיעשות לאלתר, יש להכריע. אולם, לעיתים, לא ניתן להכריע בשאלת הקבילות, מבלי להכריע, במקביל, בשאלות אחרות העולות במשפט. דא עקא, שדחייה של ההכרעה לשלב הכרעת הדין יוצרת קושי לצדדים, אשר אינם יודעים לכלכל את צעדיהם בהמשך המשפט, מבלי דעת אם ראייה שהוצגה היא קבילה אם לאו. לפיכך, מן הראוי להקטין את הקושי הזה עבור הצדדים, ככל שניתן.

לאחר עיון, בבואי להכריע בשאלות האמורות, התברר כי חסרים לי נתונים עובדתיים הכרחיים. כך, לא נכון להכריע בדבר טיב התיקיות המדוברות, ומידת הציפייה של הנאשמת לפרטיות, מבלי לשמוע את עדות הנאשמת בשאלה זו. ייתכן, שיש גם למדינה עדים נוספים היכולים לשפוך אור על שאלה זו. בהעדר יכולת להכריע באופן חד בשאלה העובדתית, לא ניתן להכריע בשאלת הקבילות. ממילא, נכון יהיה להכריע, במכלול כולו, במסגרת הכרעת הדין, כאמור.

שאלה נוספת היא, בהקשר לקיומה של הגנה לפי סעיף 18(2)(ב) או (ג), לפיה, יש לבחון עד כמה פעלה חברת "ישרוטל" בתום לב, אם הייתה עליה חובה לפעול כפי שפעלה ואם הגנה על עניין כשר בפעולותיה. איש המחשבים העיד שפעל על פי הנחיות החשב, שטרם העיד ותום ליבו טרם נבחן. שאלת קיומן של הגנות אלה קשורה, במידה רבה, ללב המחלוקות בתיק זה. לא ניתן להכריע בעניין זה, אלא במסגרת הכרעת הדין.

עם זאת, יש מקום לכמה הערות ראשוניות, על מנת לסייע לצדדים לכלכל את צעדיהם, כבר בשלב זה. אחת מטענות הסנגור היא כי קיומה של הגנה כזו או אחרת, לחברת ישרוטל, לפי סעיף 18, אינה רלוונטית, באשר אין היא עומדת לדין על הפרת הפרטיות. כן נטען כי קיומה של הגנה לישרוטל אינה מאפשרת למדינה לבקש להגיש הראיות, במסגרת סעיף 32, באשר לא מתקיים התנאי לפיו "אם היו לפוגע, שהיה צד להליך..." , שכן הפוגע בפרטיות הוא ישרוטל, בעוד הצד להליך הוא המדינה.

ההכרעה הסופית בטענות אלה של הסנגור, תהיה במסגרת הכרעת הדין. אולם, כבר עתה יאמר כי על פני הדברים קשה לקבל את עמדתו המשפטית של הסנגור בנקודות אלה. שכן, האפשרות לקבל ראייה "אם היו לפוגע, שהיה צד להליך..." אינה אלא חלופה אחת, הבאה לאחר המילה "או", בה אין לבית המשפט כלל שיקול דעת אם לפסול את הראייה. אולם, הסעיף מסמך את בית המשפט, לפי שיקול דעתו, לקבל ראייה שהושגה, תוך פגיעה בפרטיות "מטעמים מיוחדים שירשמו", אף אם הפוגע אינו צד להליך.

השאלה אם ראוי או לא ראוי לקבל את הראייה "מטעמים מיוחדים שירשמו", לכאורה, תלויה באיזון בין שיקולים; ביניהם, עד כמה הייתה הפגיעה בפרטיות חמורה (בהנחה שהייתה פגיעה), עד כמה הייתה מוצדקת, אם הפגיעה נעשתה על ידי אדם שיש לו הגנה, ועד כמה הפוגע בפרטיות הוא "צד קרוב" לצד המבקש להגיש את הראייה. לכאורה, בכפוף לשיקול הדעת, מותר יהיה לקבל הראייה, וההכרעה בשאלת האיזון תלויה בקביעה העובדתית, כאשר הנתונים עדיין לא הובררו, והדרא קושיא לדוכתא.

נוכח האמור, אינו מנוס מלדחות ההכרעה הסופית בשאלת הקבילות עד שלב הכרעת הדין. לפיכך, על שני הצדדים

להמשיך ולהתייחס בראיות ובטיעונים לשאלת הקבילות, שטרם הוכרעה.

מכיוון שמדובר במשפט פלילי, ועל מנת לוודא שלא ייגרם עיוות דין, על הנאשמת לכלכל את צעדיה מתוך הנחה כי קיימת אפשרות מוחשית כי הראיות יתקבלו בסופו של יום.

עותק ההחלטה יועבר לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ג חשוון תשע"ה, 16 נובמבר 2014, בהעדר
הצדדים.